

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **Y. S.**, nar. , státní příslušnost Ukrajina, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců B., zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, č. j. OAM-194/LE-BE02-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, č. j. OAM-194/LE-BE02-BE02-PS-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 8.228,- Kč k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Ing. Jana Procházký, LL. M. eur.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2014, č. j. OAM-194/LE-BE02-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. b), c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 8. 1. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou a namítá porušení § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu uvádí, že řízení o povinnosti setrvat v ZZC je řízením zahajovaným z moci úřední. Podle § 46 odst. 1 správního řádu je však správní řízení zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení jeho účastníkovi. Žádný úkon v tomto smyslu zahájení řízení však žalovaný

vůči žalobci nikdy neučinil, ačkoli ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu z aplikace (zejména § 9 zákona o azylu) vyloučeno není. Žalovaný tedy napadené rozhodnutí vydal, aniž by řízení o vydání tohoto rozhodnutí vůbec formálně zahájil. Toto rozhodnutí je proto třeba považovat za nezákonné, resp. za nicotné.

V další námitce žalobce tvrdí porušení § 46a odst. 2 zákona o azylu ve spojení s čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Uvádí, že z § 46a odst. 2 zákona o azylu plyne, že žalovaný je o povinnosti setrvat v ZZC povinen rozhodnout do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně. Žalobce učinil toto prohlášení dne 04. 09. 2014, přičemž napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až dne 11. 09. 2014 (tedy 2 dny poté, co uplynula zákonná lhůta), což způsobuje jeho nezákonnost. Na tom nemůže nic změnit ani to, že v textu napadeného rozhodnutí je jako datum vydání uvedeno datum 09. 09. 2014. V této souvislosti žalobce připomíná, že obdobnou snahu o obcházení zákonných lhůt tím, že v rozhodnutí je sice uvedeno formálně vyhovující datum, avšak cizinec je s tímto rozhodnutím seznámen až po uplynutí zákonné lhůty, vyvinul žalovaný již při aplikaci § 73 odst. 2 písm. a) zákona o azylu, ve znění platném v rozhodném období. Stejně jako v případě žalobce se žalovaný snažil v těchto případech bránit propuštění cizince na území tím, že v rozhodnutí uvedl datum nepřesahující lhůtu 5 dnů, avšak samotné rozhodnutí doručil cizinci mnohem později. Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) však shledal tuto praxi jako neslučitelnou s principem legality a tedy i se samotným čl. 5 odst. 1 Úmluvy, a to konkrétně ve věci *R. v. Česká republika*, stížnost č. 298/07 (viz odst. 73 a 74). Závěry ESLP je podle názoru žalobce nutné *mutatis mutandis* aplikovat i na jeho situaci a konstatovat, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno ve lhůtě stanovené ustanovením § 46a odst. 2 zákona o azylu.

Třetí námitkou žalobce brojí proti závěru žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, přičemž tento závěr považuje za nesprávný, neodůvodněný a tudíž i nepřezkoumatelný. Žalobce upozorňuje především na požadavky vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvede nejen podklady pro jeho vydání a informace v nich obsažené, ale též úvahy, kterými se řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů. Žádné takové úvahy se však v napadeném rozhodnutí neobjevují. Zcela chybí vysvětlení, co znamená výraz „*nebezpečí pro veřejný pořádek*“, jehož výklad je pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu klíčový. Tento nedostatek je přitom o to závažnější, že výraz veřejný pořádek představuje neurčitý právní pojem, jehož použití není za všech okolností stejné, a nelze proto předpokládat, že význam tohoto pojmu je samozřejmý a je tudíž žalobci dobře znám, pročez žádné úvahy spojené s jeho výkladem není nutné – navzdory znění § 68 odst. 3 správního řádu – v rozhodnutí uvádět. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dále chybí i úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí. Žalovaný totiž v odůvodnění pouze uvádí, že „*by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a nevycestováním z jejího území.*“ Žalovaný v tomto směru odkazuje na skutkový stav téměř doslova přepsaný z rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), aniž by uvedl, na základě jakých konkrétních skutečností z takto provedeného výčtu dovozuje existenci nebezpečí pro veřejný pořádek a nastínil úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil. Z tohoto důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokud by soud tuto vadu nedovodil, je žalobce přesvědčen, že žalovaný ve vztahu k existenci nebezpečí pro veřejný pořádek nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť v jeho případě nebyly splněny, podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm.

c) zákona o azylu, neboť nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Žalobce v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 9. 2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, kde soud vyjádřil přesvědčení, že narušením veřejného pořádku ve smyslu tohoto ustanovení může být jen „*takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“. Jediný prohrěšek žalobce, na který žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazuje, přitom spočívá v neoprávněném pobytu na území ČR. Žalobce své jednání nechce bagatelizovat, avšak nedomnívá se, že pobyt na území, byť se jedná o situaci dlouhodobou, představuje ohrožení některého ze „*základních zájmů společnosti*“. V tomto směru žalobce uvádí, že za celou dobu svého pobytu na území ČR se kromě zákona o pobytu cizinců proti jiným právním předpisům neprovinil. Žalobce se dále několikrát snažil svůj pobyt v ČR legalizovat. Za tím účelem opakovaně na ukrajinské ambasádě neúspěšně žádal o vydání cestovního pasu. Vzhledem k tomu, že žalobce vycestoval ze země původu ihned po rozpadu Sovětského svazu, existuje riziko, že se ukrajinským úřadům nepodaří žalobce ztotožnit. Ačkoli je nutné tyto veškeré skutečnosti chápat jako objektivní překážky k legalizaci pobytu, žalovaný k nim nepřihlédl a skutkový stan v tomto směru nezjišťoval. Naopak žalovaný se omezil pouze na doslovný přepis skutkového stavu zjištěného policií pro zajištění za účelem správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k odlišnosti těchto právních úprav a z toho vyplývajících rozsahu zjišťovaného skutkového stavu, skutkový stav zjištěný Policií ČR nemůže ve vztahu k odůvodnění existence nebezpečí veřejného pořádku obstát. Odůvodnění této části rozhodnutí je tudíž vadné. Žalovaný též opominul uvést jakékoliv odůvodnění k naplnění předpokladů pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Čtvrtou námitkou žalobce brojí proti době, po kterou má povinnost setrvat v ZZC, a proti odůvodnění této části výroku napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce uvádí, že povinnost setrvat v ZZC trvá „až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní“ a klade si otázku, od kterého dne je nutné uvedenou lhůtu 120 dní počítat. Samotný zákon o azylu žádný konkrétní údaj v tomto ohledu neposkytuje, lze tedy zvažovat dvě různé situace, od kterých se běh lhůty může odvíjet: 1) od momentu, kdy cizinec učinil prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 3 odst. 1 a § 46a odst. 2 zákona o azylu nebo 2) od momentu vydání rozhodnutí žalovaného a jeho doručení cizinci. Výpočtem lze v daném případě zjistit, že aby lhůta skončila 08. 01. 2015, jak je uvedeno v rozhodnutí, musel by její běh začít 11. 09. 2014, tedy v momentě, kdy bylo žalobci napadené rozhodnutí doručeno. Takový způsob počítání lhůty však žalobce nepovažuje za správný. Podle jeho názoru je nutné lhůtu 120 dnů počítat již ode dne, kdy v ZZC požádal o mezinárodní ochranu. Pro tento výklad svědčí hned několik okolností. Za prvé, při absenci výslovné zákonné úpravy je nutné počátek určit v souladu s obecnou právní zásadou *in dubio mitius*, tedy způsobem, který by do práva žalobce na osobní svobodu zasahoval co nejméně. Za druhé, podle čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) platí, že „*zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky*“. Pokud by se doba začala odvíjet ode dne doručení rozhodnutí, lišila by se doba, po kterou by cizinci museli setrvat v ZZC případ od případu v závislosti na tom, jak rychle by správní orgán rozhodnutí doručil. Takový stav ale čl. 4 odst. 3 Listiny vylučuje. Za třetí je možno poukázat analogicky na úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců ve vztahu k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Lhůta 180 dnů je v těchto případech počítána „*od okamžiku omezení osobní svobody*“ a nikoli od momentu doručení, jak to činí žalovaný. Žalovaný nikdy nemůže s určitostí tvrdit, že k doručení rozhodnutí dojde jistě ten určitý den, tedy lhůtu 120 dnů nemůže vázat na okamžik, který nastane v budoucnu. Výrok rozhodnutí je tedy nezákonný, pokud konec 120 denní lhůty žalovaný stanovil na 8. 1. 2015 a nikoli na 1. 1. 2015.

Dále žalobce namítal, že doba zajištění v ZZC kromě toho, že byla nesprávně určena, nebyla ani nijak odůvodněna. V této souvislosti žalobce poukázal na judikaturu NSS i Krajského soudu v Praze (dále jen „KSPH“) – např. rozsudek KSPH ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, a na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42 – ze které plyne, že *„žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. ...Uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění jím vydaného rozhodnutí.“* Co se týče části výroku o délce zajištění žalobce, považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k první námitce uvedl, že ustanovení § 46 odst. 3 správního řádu umožňuje správnímu orgánu spojit oznámení o zahájení řízení s jiným úkonem v řízení (v tomto případě s vydáním rozhodnutí). V tomto řízení zákon žalovanému přímo stanoví povinnost rozhodnout (v případě naplnění zákonných předpokladů), a to již do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Vzhledem k takto stanovené značně krátké lhůtě pro vydání rozhodnutí (i v porovnání s obecnou lhůtou pro vydání správního rozhodnutí) a dále vzhledem k tomu, že podklady pro vydání rozhodnutí tvořily materiály postoupené Policií České republiky z jiných správních řízení vedených s účastníkem a materiály plynoucí z úkonů samotného účastníka (projeveného úmyslu a podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany), jež byly z povahy věci známé a nevyžadovaly již dalšího dokazování, postupoval žalovaný právě podle § 46 odst. 3 správního řádu. K námitce, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno ve lhůtě pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně, žalovaný uvádí, že není sporu o tom, že žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně dne 4. 9. 2014, správní rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 9. 2014, tj. v zákonné lhůtě. Od tohoto dne ho již nebylo možno měnit a ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu bylo bezprostředně vypraveno k doručení žalobci. Rozhodnutí bylo žalobci předáno dne 11. 9. 2014. V dané věci nelze tudíž hovořit o snaze o obcházení zákonných lhůt, neboť žalovaný ve věci činil úkony bezodkladně, rozhodnutí bylo vydáno v zákonné lhůtě a zákonná úprava nestanoví, že by se vydáním rozhodnutí rozumělo až nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí a poukázal na to, že důvody existence nebezpečí pro veřejný pořádek jsou v napadeném rozhodnutí označeny konkrétně a individualizovaně k osobě žalobce. Konkrétně šlo o tyto důvody: žalobce pobýval na území ČR vědomě neoprávněně minimálně od roku 2002, žalobce nedisponuje cestovním pasem, který pozbyl již v roce 2001, a nepodnikl žádné kroky k obstarání nového cestovního dokladu a k zajištění legálnosti jeho pobytu, žalobce si obstaral (za úplaty) kartu Opencard vydanou na jinou totožnost s cílem vydávat se za tuto jinou osobu, žalobce odmítl předložit rodný list a diplom, žalobcův mnohaletý nelegální pobyt (od 27. 3. 2002) a jeho totožnost byl zjištěn Policií ČR, žalobce vykonával v ČR pracovní činnost bez pracovního povolení a žalobce nemá v ČR zázemí. S ohledem na tyto skutečnosti (hodnoceno jednotlivě i v souvislosti) má žalovaný za to, že závěr o tom, že žalobce by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je zcela namístě. Uvedením těchto skutečností pak žalovaný dostatečně vysvětlil, v čem spatřuje naplnění pojmu nebezpečí pro veřejný pořádek. K tvrzení, že se žalobce snažil obstarat si nový doklad, odkazuje žalovaný na odpověď žalobce v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde žalobce uvedl, že za dobu svého pobytu v cizině spojení se svým zastupitelským úřadem nenavázal. K tvrzenému riziku neztotožnění žalobce ukrajinskými státními orgány žalovaný poukazuje na to, že žalobce disponuje rodným listem a diplomem a v minulosti byl držitelem cestovního pasu. K

převzetí skutkových závěrů od Policie ČR žalovaný odkazuje na závěry uvedené v rozhodnutí NSS ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013-42, podle nichž je takový postup možný. K údajně chybějícímu odůvodnění podmínek podle § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu žalovaný odkazuje na relevantní část napadeného rozhodnutí (strana 2, odstavec 6), přičemž z jednání zde popsaného jednoznačně vyplynulo, že se při pobytu na území snažil skrýt svou skutečnou totožnost a vyvolat dojem, že je někým jiným. Žalovaný uzavírá, že v odvodnění svého rozhodnutí dostatečně přesně uvedl, z kterých podkladů a skutečností v nich obsažených vycházel při svém rozhodování a proč dospěl k přijatému závěru.

Dostatečně odůvodněné je podle žalovaného i stanovení maximální lhůty pro setrvání žalobce v ZZC, neboť je argumentováno konkrétními a specifickými okolnostmi případu. Pokud jde pak o vlastní výpočet trvání této 120denní lhůty, žalovaný poukazuje na to, že zákonem stanovená maximální přípustná délka nuceného setrvání v tomto typu zařízení je založena pravomocným správním rozhodnutím. Ke vztahu § 46a zákona o azylu a § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný ve shodě s názorem NSS, který plyne z rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014-48, a z rozsudku ze dne 2. 4. 2014, čj. 6 As 146/2013-44, uvádí, že se do zvláštní doby zajištění podle § 46a zákona o azylu nezapočítává doba předchozího zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Námitka žalobce, že je nutno lhůtu 120 dní počítat již ode dne projevení úmyslu, nikoli až od okamžiku existence vykonatelného správního rozhodnutí, není vzhledem k uvedenému důvodná.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu, konkrétně z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30. 8. 2014, č. j. KRPA-334373-11/ČJ-2014-000022, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů z důvodu, vyplývá, že žalobce na území ČR od 27. 3. 2002 pobývá nelegálně (do té doby měl vízum za účelem podnikání). Při kontrole hlídkou Policie ČR dne 30. 8. 2014 uvedl žalobce, že nemá doklad totožnosti a předložil kartu Opencard na jméno J. K.. Následně se žalobce hlídce přiznal, že se vydával za jinou osobu a že Opencard si nechal vyrobit. Následně žalobce předložil doklad o absolvování vysoké školy z roku 1985 v Sovětském svazu na jeho jméno. Uvedl rovněž, že cestovní doklad nemá, neboť mu byl odcizen a to nikde nehlásil. Tyto skutečnosti plynou též z protokolu o podání vysvětlení ze dne 30. 8. 2014, kdy rovněž uvedl, že předložil Opencard, kterou si obstaral asi za 700 Kč, protože jiný doklad nemá a rodný list a vysokoškolský diplom předkládat nechtěl. V ČR je asi od roku 1996. O vyřízení nového cestovního dokladu se nepokusil a též ani o legalizaci pobytu. Byl se pouze někde ptát, ale neví koho.

Dne 4. 9. 2014 žalobce prohlásil, že žádá o azyl. V žádosti ze dne 8. 9. 2014 o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že za dobu svého pobytu nenavázal spojení se svým zastupitelským úřadem. Dne 9. 9. 2014 mělo být v návaznosti na prohlášení o mezinárodní ochraně vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC až do vycestování, nejdéle však do 8. 1. 2015. Napadené rozhodnutí žalobce podle připojeného protokolu převzal dne 11. 9. 2014 od pracovnice žalovaného.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se

prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce předně zpochybňuje správnost závěru žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné v napadeném rozhodnutí skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí zmínil vedle nelegálního pobytu žalobce na území ČR, u něhož zdůraznil jeho délku, i skutečnost, že na území ČR nemá stálou adresu a je osobou neznámého pobytu a též žalovaný uvedl, že žalobce nevyvinul žádnou snahu pobyt v ČR si legalizovat. Rovněž žalovaný uvedl, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem. Dále žalovaný konstatoval, že se žalobce prokazoval Opencard vystavenou na jinou totožnost, kterou si za úplatu nechal vystavit.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Stejně tak bez dalšího nepostačí ani fakt, že cizinec pobývá na území bez cestovního dokladu. Avšak zkombinují-li se tyto faktory a přeroste-li takové jednání až do situace, kdy se zde žalobce takto nachází více než 12 let, nemá cestovní doklad, nemá v ČR stálou adresu, je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku spočívající v nerespektování norem právního řádu ČR a narušení zájmu společnosti.

V dané věci soud konstatuje, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. V návaznosti na obsah odůvodnění rozhodnutí soud k námitce nepřezkoumatelnosti závěru, zda by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, uzavírá tak, že žalovaný tento závěr dostatečně odůvodnil konkrétními okolnostmi. Hodnocení otázky, zda jednání žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je totiž hodnocením komplexním a vyžaduje si souhrnné zhodnocení veškerých dosavadních poznatků o tom, do jaké míry žalobce respektuje právní předpisy ČR. Za těchto okolností je přijatelné i souhrnné skutkové zjištění, jak je prezentuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. Jestliže tedy žalovaný dospěl k závěru, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, je tento závěr správný a je odůvodněn okolnostmi zmíněnými v textu napadeného rozhodnutí dostatečnou měrou. Za těchto okolností má soud za nedůvodnou i námitku brojící proti nevymezení pojmu „nebezpečí pro veřejný pořádek“, neboť tento pojem je v dané věci definován uvedením konkrétních skutečností, které jej ve svém souhrnu naplňují a není tudíž zapotřebí nad tento rámec požadovat po žalovaném jakékoli neurčité teoretické úvahy.

Jelikož žalovaný v rozhodnutí dostatečně srozumitelně popsal, za jakých okolností žalovaný prokazoval svoji totožnost, má soud též za to, že dostatečně své rozhodnutí odůvodnil i ve vztahu k podmínce plynoucí z § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Také pokud žalobce namítá absenci odůvodnění stanovení maximální zákonné délky uložené povinnosti setrvat v ZZC, považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, když je v něm zřetelně argumentováno tím, že žalobce vědomě porušuje právní předpisy a nečiní žádné kroky k legalizaci svého pobytu, a proto je třeba jej zajistit, aby nemohl dále pokračovat v porušování právního řádu ČR.

K žalobní námitce porušení ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu se soud ve shodě se žalovaným domnívá, že v daném případě bylo namíste využít úpravy stanovené v § 46 odst. 3 správního řádu, umožňující spojit oznámení o zahájení řízení z moci úřední s jiným úkonem v řízení, přičemž s přihlédnutím k analogickému postupu podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něž v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, postupoval žalovaný zcela správně, jestliže s využitím informací a skutkových zjištění, jež žalobci byly známy z předchozího řízení a k nimž se v něm mohl vyjádřit, bez dalšího jako prvním úkonem v řízení rozhodl meritorně o povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Ostatně nelze přehlédnout zásadní specifika řízení o uložení povinnosti setrvat v ZZC plynoucí z mimořádně krátké pětidenní lhůty (§ 46a odst. 2 zákona o azylu) pro vydání napadeného správního orgánu v případě žadatelů, kteří jsou již zajištěni, jež v podstatě znemožňuje provést opakovaný výslech žalobce a provádět jakékoliv rozsáhlejší dokazování. Za tímto účelem slouží řízení o žádosti žadatele o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, které se již odvíjí v obecné lhůtě pro vydání rozhodnutí správního orgánu a poskytuje dostatek prostoru pro plné uplatnění dosud žalobcem nezmiňovaných argumentů a návrhů na provedení důkazů (srov. obdobně i rozsudek KSPH ze dne 12. 05. 2014, č. j. 44 A 17/2014-19).

Zbývá tedy vyřešit otázku počátku a konce lhůt v řízení o uložení povinnosti setrvat v ZZC. V tomto směru § 46a odst. 2 zákona o azylu ukládá ministerstvu v případě cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v ZZC, rozhodnout o eventuálním uložení povinnosti setrvat v ZZC do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Dále je třeba připomenout navazující procesní lhůty stanovené v § 46a odst. 6 zákona o azylu, z něž plyne, že žalovaný je povinen v návaznosti na podání žaloby proti rozhodnutí ukládajícímu cizinci povinnost setrvat v ZZC soudu ve lhůtě 5 dnů předložit správní spis a vyjádření k podané žalobě. Ode dne doručení správního spisu pak běží soudu lhůta 7 pracovních dnů pro rozhodnutí o podané žalobě. Kromě toho ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu dává cizinci možnost žádat po uplynutí jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí ve věci (ať již vydaného žalovaným nebo v případě podání žaloby soudem) o přezkoumání setrvání v ZZC.

Dále je třeba připomenout, že odstavec první § 46a zákona o azylu konstatuje, že žalovaný rozhodne o povinnosti setrvat v ZZC maximálně po dobu 120 dnů. Do doby vydání rozhodnutí o „přezajištění“ cizince se aplikuje úprava v zákoně o pobytu cizinců, a to konkrétně jeho ustanovení § 127, podle něž prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění (odst. 2), nicméně zajištění musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, mj. rozhodne-li soud ve správním soudnictví o zrušení rozhodnutí o zajištění cizince, o zrušení rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo o zrušení rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, popř. rozhodlo-li ministerstvo o povinnosti cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování podle zvláštního právního předpisu [odst. 1 písm. b) a f)].

Relevantní úpravou v tomto směru je dále též čl. 5 odst. 4 Úmluvy, podle něž má každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Lze zmínit též čl. 18 odst. 2 směrnice Rady 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení

uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“) která vyžaduje pro případ, že je žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěn, aby členské státy zajistily možnost rychlého soudního přezkumu. Bližší podrobnosti takového zajištění však unijní právo dosud závazným způsobem neupravuje, neboť ustanovení (zejména čl. 9) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, jsou členské státy povinny provést až do 20. 07. 2015, přičemž aktuální právní úprava v zákoně o azylu dosud s touto pozdější směrnicí harmonizována nebyla.

Z citované úpravy v mezinárodních dokumentech a v unijním právu se žádná závazná lhůta pro vnitrostátní úpravu nepodává, platí pouze požadavek urychleného soudního přezkumu ve věci zajištění (omezení svobody) cizince. Požadavek rychlého správního rozhodování v těchto věcech sice výslovně stanoven není (to přináší až úprava směrnice 2013/33/EU), lze jej však logicky dovodit v situaci, kdy soudní přezkum omezení osobní svobody cizince navazuje teprve na předchozí rozhodnutí ve správním řízení.

Z hlediska vnitrostátní úpravy z textu zákona o azylu ani z textu zákona o pobytu cizinců nelze dovodit přímý příkaz, že by samotné nesplnění lhůty 5 dnů pro vydání rozhodnutí o setrvání v ZZC mělo vést bez dalšího k propuštění cizince ze ZZC. Takový důsledek se však nepochybně nabízí, neboť uložení povinnosti setrvat v ZZC je případem omezení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a takové omezení osobní svobody musí mít zákonný podklad a musí se zakládat na rozhodnutí vydaném v řízení vedeném v souladu se zákonnou úpravou. Specifikem tzv. „přezajištění“ je sice skutečnost, že cizinec je i po prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu nadále cizincem zajištěným v režimu zákona o pobytu cizinců a že v ustanovení § 127 odst. 1 písm. f) zákon o pobytu cizinců až do okamžiku rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC (nikoliv do uplynutí lhůty pro vydání takového rozhodnutí) zákon s povinností ukončit zajištění cizince nepočítá. Poměřováno optikou čl. 5 Úmluvy, tak jak je vykládán ESLP, však prostý jazykový výklad lhůty pro vydání rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC jako lhůty pořádkové neobstojí. Jestliže totiž tato lhůta marně uplyne, ztratí zajištění cizince v režimu zákona o pobytu cizinců zákonný podklad, neboť pokud by žalovaný postupoval v souladu se zákonem, uplynutím pátého dne od prohlášení zajištěného cizince o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu by zde již mělo existovat rozhodnutí o setrvání cizince v ZZC, které by vedlo k ukončení zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců. Navíc si nelze nepovšimnout, že § 46a zákona o azylu upravuje řízení vedené z moci úřední, tudíž cizinec nemá možnost svým podáním zahájit řízení, jehož výsledkem by bylo rozhodnutí o tom, že se mu povinnost setrvat v ZZC neukládá. Zákon dokonce podle své textace ani s negativním rozhodnutím nepočítá, byť je zjevně nelze vyloučit. Pokud by totiž bylo třeba provádět důkazní prostředky cizinci dosud neznámé nebo k nimž se cizinec nemohl v předchozích řízeních vyjádřit a nebylo tak možné vydat rozhodnutí ve věci samé jako první úkon v řízení, nelze vyloučit, že v návaznosti na učiněná skutková zjištění či na vysvětlení a argumentaci cizince by řízení již zahájené podle § 46 odst. 1 správního řádu bylo nutno ukončit právě rozhodnutím, jímž se cizinec na svobodě neomezuje (např. pokud by se zjistilo, že spadá do skupiny chráněných osob vyjmenovaných v návěti § 46a odst. 1 zákona o azylu). V situaci, kdy by žalovaný k vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 2 zákona o azylu nepřistoupil, nelze akceptovat, že by cizinec nadále setrval v zajištění podle zákona o pobytu cizinců (což je přímý důsledek zakotvení zvláštní úpravy „přezajištění“ v § 46a odst. 2 zákona o azylu) a nelze ani akceptovat nejistotu o tom, zda je cizinec v zajištění držen oprávněně (s tím, že se rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC pouze ještě nestihlo vydat či doručit) nebo neoprávněně (protože k vydání takového rozhodnutí ani nedojde). V situaci, kdy je cizinec omezen na osobní svobodě a je tak plně v rukou žalovaného, musí být žalovaný schopen rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC doručit ještě

téhož dne, kdy je vydal. Pokud tak neučiní, vzniká zde z hlediska podmínek vytčených čl. 5 Úmluvy nepřijatelná nejistota o tom, zda je cizinec omezován na osobní svobodě oprávněně.

Protože v tomto případě není sporu o tom, že v zákonné lhůtě 5 dnů od projevení úmyslu požádat o mezinárodní ochranu nebylo žalobci rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC doručeno, je již nadbytečné se zabývat spornou skutkovou otázkou, kdy toto rozhodnutí bylo vydáno. Po právní stránce je nicméně třeba připomenout, že okamžik vydání rozhodnutí se vůbec nemusí shodovat s datem, jež se na napadeném rozhodnutí jako jeden z jeho identifikačních znaků uvádí. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se totiž vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:". Rozhodným datem je tak den uvedený na doložce o vypravení písemnosti, přičemž ten v situaci žalovaného, jenž napadené rozhodnutí doručuje sám prostřednictvím svých pracovníků, se shoduje právě se dnem doručení. „Jiným úkonem k jeho doručení“ je totiž třeba rozumět právě doručení stejnopisu rozhodnutí pracovníkem žalovaného přímo na místě (srov. shodné závěry in Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. aktualizované vydání, Bova Polygon, Praha 2012, str. 632-633 nebo také závěry rozsudku NSS ze dne 16. 04. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134).

Protože se žalobce ani uplynutím pátého dne ode dne, kdy projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu, nedozvěděl, že je mu uložena povinnost setrvat v ZZC, nemohl být již dále omezován na osobní svobodě. Pokud žalovaný poukazuje na ustanovení § 127 zákona o pobytu cizinců, je třeba konstatovat, že po uplynutí zákonné lhůty, v níž mělo být vydáno (a též doručeno) rozhodnutí o eventuálním uložení povinnosti setrvat v ZZC podle § 46a odst. 2 zákona o azylu, již pro omezení osobní svobody žalobce nebyl dán kvalitní, přesný a předvídatelný zákonný základ. Zmíněné ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž nelze vnímat izolovaně, ale je třeba je posuzovat v souladu s úpravou v § 46a odst. 2 zákona o azylu, která dopadá na každého cizince, jenž je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a následně projeví úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Jestliže žalovaný včas žalobce nezprávil o svém rozhodnutí podle § 46a odst. 2 zákona o azylu, lze presumovat, že nejspíše ani neshledal důvody pro uložení povinnosti setrvat v ZZC. Nelze totiž připustit, aby žalobce jako osoba omezená na svobodě byl držen v nejistotě o svém právním statusu.

Lze jen podotknout, že pokud Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2013, C-534/11 *Mehmet Arslan*, a v návaznosti na toto rozhodnutí i NSS v rozsudku ze dne 31. 07. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, č. 2936/2013 Sb. NSS, nevyloučili možnost zajištění žadatele v režimu zákona o pobytu cizinců v situaci, kdy se lze důvodně domnívat, že žádost o přiznání mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a kdy je pokračování zajištění objektivně nutné (a to i dlouhodobě), tento závěr byl vysloven k právní úpravě zákona o azylu ve znění před přijetím novely provedené zákonem č. 103/2013 Sb. s účinností ke dni 01. 05. 2013 (napadené správní rozhodnutí bylo totiž vydáno již dne 25. 3. 2011, kdy ještě právní řád institut „přezajištění“ neznal). Navíc, i pokud by tyto závěry byly použitelné také pro období po 01. 05. 2013, s ohledem na nutnost zajištění právní jistoty cizince omezeného na osobní svobodě by bylo třeba, aby bylo žalobci v téže lhůtě 5 dnů od projevu úmyslu požádat o mezinárodní ochranu doručeno rozhodnutí podle § 124 zákona o pobytu cizinců, v němž by bylo náležitě zdůvodněno v intencích zmíněné judikatury, proč i za situace, kdy se stal žadatelem a kdy mu z nějakého důvodu nelze v režimu podle § 46a odst. 1 a 2 zákona o azylu uložit povinnost setrvat v ZZC, jsou dány důvody pro jeho ponechání v zajištění. To se však v tomto případě také nestalo.

Pokud se pak žalovaný odvolává na rozsudek KSPH ze dne 7. 8. 2014, č. j. 44 A 40/2014-22, je třeba uvést, že zde vyslovený závěr, že ve lhůtě 5 dnů stanovené

v § 46a odst. 2 zákona o azylu je třeba rozhodnutí vydat, přičemž nelze dovodit, že by toto rozhodnutí muselo nabýt i právní moci, byl vysloven pouze jedinou větou *obiter dictum* a bez jakéhokoliv bližšího zdůvodnění. S ohledem na uvedené se proto o něj nelze v této věci argumentačně opřít. Poukazuje-li pak žalovaný na odlišnost skutkových okolností, které byly podkladem rozsudku ESLP ve věci Rashed v. ČR, má soud naopak za to, že i přes odlišnost skutkových okolností a platné vnitrostátní úpravy jsou výtky ESLP stran prodlužování zajištění cizince nepředvídatelným odkládáním doručení v řádu několika dnů relevantní i za současného právního stavu. I aktuálně totiž platí, že okamžik doručení je plně v rukou žalovaného a (posuzováno čistě jazykovým výkladem souvisejících norem, z nějž vychází i stanovisko žalovaného) umožňuje prodlužovat omezení osobní svobody cizince, poté co požádal o udělení mezinárodní ochrany, bez dotčení maximální 120denní lhůty pro povinnost setrvat v ZZC.

Na druhou stranu zákon o azylu počítá s tím, že žalovaný může kterémukoliv žadateli o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 zákona o azylu povinnost setrvat v ZZC, aniž by bylo rozlišováno mezi žadateli nikdy nezajištěnými podle zákona o pobytu cizinců a žadateli, jejichž zajištění bylo ukončeno (např. zrušením rozhodnutí o zajištění soudem pro jeho nepřezkoumatelnost či uplynutím kratší lhůty zajištění). S ohledem na uvedené proto lze postupovat podle § 46a odst. 1 zákona o azylu i vůči těm žadatelům, kteří museli být propuštěni na svobodu v důsledku nesplnění zákonné pětidenní lhůty pro vydání rozhodnutí o „přezajištění“ podle § 46a odst. 2 zákona o azylu. Pokud žalovaný v důsledku nezákonného postupu žalobce po uplynutí lhůty 5 dnů nepropustil, nepochybně tím do jisté míry způsobil žalobci škodu nezákonným omezením jeho osobní svobody [nahraditelnou podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti státu za škodu“)], nevyloučil tím však možnost, aby napadeným rozhodnutím v souladu se zákonem opět jeho svobodu omezil, a tudíž za takové situace není třeba z tohoto důvodu rušit žalobou napadeného rozhodnutí nezákonnost.

Byť tedy případný odkaz na ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu ve výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí není za tohoto stavu odpovídající, nevede toto zjištění k závěru o nutnosti zrušit napadeného rozhodnutí. Klíčové je, že výrok správně uvádí ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, které představuje hmotněprávní ustanovení, na základě něž došlo k omezení osobní svobody cizince. Ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu je pouze speciální procesní úpravou, jež pro případ zajištěných cizinců, kteří požádali o udělení mezinárodní ochrany, zavádí zvláštní lhůtu pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně, v níž je žalovaný povinen (eventuálně) vydat rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC. Nesprávná zmínka o ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu ve výroku napadeného rozhodnutí není jakýmkoliv způsobem způsobila zasáhnout negativním způsobem do práv cizince, neboť aplikace tohoto ustanovení není spojena s jakýmkoliv zpřísněním či ztížením podmínek cizince oproti stavu, kdy by bylo rozhodováno čistě v režimu ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Za těchto okolností by soud nemohl vyhovět ani žalobě napadající tuto vadu výroku, neboť si nelze představit z toho plynoucí negativní zásah do právní sféry (zkrácení na právech) žalobce, jak jej vyžaduje ustanovení § 65 s. ř. s. Tato vada ani nezpůsobuje nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť výrok i odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou ve shodě a pro účely soudního přezkumu zde není pochyb o tom, podle jakých hmotněprávních a procesních ustanovení žalovaný postupoval.

Zbývá tedy otázka, zda žalovaný správně určil datum, kdy povinnost žalobce setrvat v ZZC končí, jež přímo navazuje na vyřešení sporu o to, kdy žalovaným určená 120denní lhůta započala běžet. V první řadě je třeba poukázat, že ve výroku napadeného rozhodnutí

uvedené datum 8. 1. 2005 neodpovídá deklarovanému datu vydání napadeného rozhodnutí (9. 9. 2014), ale datu jeho doručení (11. 9. 2014). Posledními dny 120denní lhůty jsou totiž v prvním případě 6. 1. 2015 a ve druhém 8. 1. 2015 (na rozdíl od počítání běžné lhůty je nutno započítat i den, kdy k omezení osobní svobody došlo, a nelze konec této lhůty v případě víkendů a svátků odkládat až na nejbližší pracovní den; nejedná se totiž o lhůtu k provedení úkonu v řízení, čímž je vyloučena aplikace pravidel v § 40 správního řádu). Tvrzení žalobce, že posledním dnem lhůty je 1. 1. 2015, také není správné. Pokud by však pro určení běhu lhůty bylo rozhodující na rozhodnutí deklarované datum vydání, je zřejmé, že ve výroku rozhodnutí by bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC po dobu 121 dnů, což by bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí. Tak tomu ovšem není. Jednak je třeba připomenout, že datem vydání rozhodnutí je ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu datum jeho předání k doručení podle § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, který se v tomto případě shoduje (s ohledem na doručování pracovníkem žalovaného) s datem doručení rozhodnutí. Za druhé je pak třeba uvést, že žalobce může být vázán povinností stanovenou ve výroku napadeného rozhodnutí teprve ode dne, kdy se o ní dozvěděl (resp. kdy zákon jeho seznámení se s napadeným rozhodnutím presumuje v rámci fikce doručení). S ohledem na uvedené proto 120denní lhůta počíná běžet teprve ode dne doručení rozhodnutí ukládajícího žadateli povinnost setrvat v ZZC. Z tohoto hlediska se tedy jeví, že zákonná maximální lhůta setrvání nebyla překročena.

Je však třeba zohlednit i specifické okolnosti tohoto případu, kdy zjevně došlo k nezákonnému omezení osobní svobody žalobce. Jak již bylo konstatováno, takový postup správního orgánu je spojen s povinností nahradit žalobci tím způsobenou újmu. Náhrada podle zákona o odpovědnosti státu za škodu se však omezuje v zásadě pouze na náhradu újmy v penězích (popř. na konstatování nezákonnosti postupu žalovaného), což je dáno principiální neodčitelností již způsobeného zásahu do základního lidského práva na osobní svobodu. Není přitom ale pochyb, že penězi není nikdy možné takto závažný zásah v úplnosti kompenzovat. V aktuální situaci, kdy další pokračování omezení osobní svobody bylo po materiální stránce shledáno jako odůvodněné, se však nabízí možnost v podstatě úplného zahlazení způsobené újmy započtením předchozího nezákonného omezení osobní svobody do délky 120denní lhůty setrvání v ZZC. Takový postup zajišťuje bezprostřední a co nejúplnější realizaci práva na náhradu škody garantovaného čl. 36 odst. 3 Listiny a nelze jej ztratit ze zřetele ani v souvislosti s rozhodováním o souvisejících vzájemných povinnostech žalobce a státu, byť by šlo i o odlišnou organizační složku, než která je povinna k vypořádání způsobené škody (v tomto směru srovnaj principiálně obdobný přístup Ústavního soudu v otázce náhrady nákladů v řízení vedeném proti státu, jež je třeba snížit o částku odpovídající škodě způsobené průtahy v soudním řízení, nastíněný v nálezu ze dne 3. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 446/08, SbNU 150/50). Takový postup je přitom nanejvýše vhodný i v aktuálním případě, kdy žalobce byl nezákonně nucen setrvat v ZZC v době mezi vypršením lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 2 zákona o azylu a okamžikem, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno, tj. ve dnech 10. a zčásti i 11. 9. 2014. Se zohledněním i dne 10. 9. 2014 se ukazuje, že omezení osobní svobody žalobce – žadatele o mezinárodní ochranu – dosáhne délky 120 dnů nikoliv ke dni 8. 1. 2015, ale již dne 7. 1. 2015. V tomto směru je tedy podaná žaloba důvodná, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí uložil žalobci (se zohledněním bezprostředně předcházejícího nezákonného omezení osobní svobody) povinnost setrvání v ZZC po dobu delší než 120 dnů.

S ohledem na výše uvedené tedy soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval jednání, neboť žalobce o jeho konání nepožádal. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí proto žalovaný žalobci bez zbytečného odkladu umožnit přijímací středisko (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 8.228,- Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby - § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 17. října 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Lébllová